

עין משפט
נר מצוה

מו:

האיש מקדש פרק שני קידושין

מסורת הש"ס

(א) רש"י מ"ו, (ב) נכחמי
טפס: ולי בני למיחדי לא
(דל"ג) (ג) בית גמ' (ד) ב"ב
טו, קטנ, ימות קטנ,
מסדרין לא, (ה) ב"ב טו,
(ו) ע"י חוס' ד"ק ד"ק טו:
ד"ה אמר ר"פ וחוסי' שס
(ז) ד"ה אמר ר"פ וחוסי',
(ח) נמצל לא נלחמה.

מוסף רש"י

ביקע בו קנאו, עד שזכר
ימי שאלתו, לא ביקע
בו לא קנאו, דקסבר
אין משיב קוץ בשמחה
ולא אוחיות נקנות
במסירה, המוכר שטר
על לחבירו קנה החוב
במסירת אוחיות ומוכרו
לא, לנכות הלקוח את
החוב מן הלשון במסירה
שחבר לו המלוה את
השטר, ולא מני עשין
לו לטר ע"פ לחשך
מחורין ורשעים ב"ב
טו, ולחסי' טנן שטר
נקות במסירה בלא קנין
ולא יטל לחורו ב' יבמות
קטנ, ומשעבר לו ליה ליה
הקוץ כמו שיה משעבר
למלוה לא זמן של חור
ומחלו ורשעים ב"ב קטנ,
ולא זמן למחור קנין
וכל שערות ולא שס
שטר נשט וטו, בין שכתב
ולא סס, כחז לו מוכר
הלקוח שטר מכירה על
שטר זה וחסר לו חסר
שטר מכירה, אל לא חסר
לו עשין שטר המלוה,
לא קנה עד שיכתוב
וימסור, דמא לחור ליה
יור, בעלמא וזני קה,
ובשטר מכירה לחור לא
קני דלון נקני בשטר אל
קניק ועבדו ורשעים
ב"ב טו, צריך למיכתב
ליה, שטר חסר, קני
לך הוא וכל שעבודיה,
ולפיו חסר דלמחא
כרען דלפני עליה דרבי
ואמר עד שיכתוב וימסור,
ונח לא לפרס הילך יתנו
ליה הכח שטרם וטו טו.

מוסף תוספות

א. חו לא מצי מלוה
למיהרר כמו בשואל
קידוש מחבירו דאם כקע
בו קנאו ולא מצי משאל
הדר ביה, חוסי' הראש, ב
דאן היא נתנה
להוציאה אצל אחרים,
רשבי"א.

הרי הוא כפקדון, דאם נשתייר אין לא נשתייר לא: אבל דכ"ע
המקדש נמלוה, שישנה בעין מקודשת: וסבירא מפרש"א היא.
דקניא במלוה אע"פ שלא נשתייר מקודשת: אי דקביל עליה אחריות.
שלא ינגז תשלמו לו: כינוי מלוה, כיון שנגז ונחמיבה בו נמלא
מלוה אללה ויזון דמנא במלוה אע"פ
שלא נשתייר מקודשת פקדון נמי
שלא נשתייר מקודשת: ביה: אללה
דלא קביל עליה אחריות, וזי
אינגז לא אחיבה ביה אלל קבלה
עליה אחריות מקודשת: אדסני.

במלוה נפלוג בפקדון גופיה דיש
פקדון אפ"י לא נשתייר כלום
מקודשת: אללה, על כרחך נדקבלה
עליה אחריות קמי דאם לא נשתייר
אינה מקודשת דמלוה היא והמקדש
במלוה אינה מקודשת וזי נשתייר
מקודשת דהיא שזר וגבי מלוה
חרין הכי אע"פ שנשתייר אינה
מקודשת משום דלהוצאה ניתנה:
כמאי קמיפלגי, אי בלהוצאה ניתנה
פלגי סוף סוף כמנאי חמרה לא:
לשמעיה: אשכחניהו לרבנן כבי
רב, מנאמי המלמדים צבית המדרש
דכל היכא דמייר כבי רב לאו רב
ממש הוא אלל צבית המדרש הוא:
וקאמר, לעולם להוצאה ניתנה דכרי
הכל ואם שלם זה יד להוציא ממנה
זה פרוטה הרי החוקק צבית אין
הבעלים יכולין לחזור והוא ליה
מלוה ואינה מקודשת ואפילו רובה
בעין והכא בשלא הוציא ממנה כלום
ולכרי אמר ר"ש בן אלעזר מקודשת
דקסבר מלוה היא כולה בעין
דכרות בעלים דלא לחזור אס כה
מלוה לחזור בו ולתובעה חוזר הילכך
השאל הוא דיהבה ניהליה והוא
הדון לאונסין קיימא נמי בנרשומיה
דאי מתאסר פטור הלוה: השואל
קורדוס, לעברה ימים: ביקע בו.

היא חזקה להשתמש בו ימי שאלתו
ואין המשאל יכול לחזור בו: לימא
כפנאי אמר, דלרי מאיר אס ביקע
בו קנאו לא ביקע בו לא קנאו
ולח"ק אפילו לא ביקע בו נמי דמלוה
אינו ברשות בעלים לחזרה: דלא
הדרה כעניא, הילכך כיון דרשאי
הלוה ליקח בנן סמורה מיד היא
ליה ברשותיה ואין המלוה יכול לחזור
שהרי לא לך הלוה לקבל מעות
הללו עמלן אללה מעות אחרים: נימא
כפנאי, הא דרז דאמר המקדש
במלוה אינה מקודשת: וסיפשה
עליה, כחז לה הרשאה עליה:
נקוט כמסירה, אינו צריך לכתוב שטר
מכירה על השטר שהוא מוכר לו אלל
משמכר לו שטר שיש לו על אחרים
לזכות בו נמחיר נמלוה לפרוע לה:
בין שפס, לו שטר מכירה עליו ולא
מכר לו שטר החוב וזין שמכר לו
שטר החוב ולא כחז לו שטר מכירה
עליו לא קנה, וה"כ שמכר לה שטר
החוב אע"פ שלא כחז לה שטר
מכירה עליו מ"ד מקודשת אינה ליה
דכרי ומר ליה דרבי: ואיפשיט

אימא דכ"ע ליה ליה דרבי, והכא נשמכר וכתב מיירי אלל שכתב לה קני לך האי שטר ולא כחז לה קני לך כל שעבודא דלית ביה מאן דאמר
אינה מקודשת כרז פפא: דכולי עמלא איס ליה דרז פפא, וזי אמר ר"מ מקודשת נשכתב לה כ"י והכא נדשמואל קא מישלגי:

אלא מלוה ברשות בעלים לחזרה איכא בינייהו, פי' דלח"ק דר"ש
אינה מקודשת משום דמלוה ברשות ליה קיימא ור"ש בן
אלעזר דאמר מקודשת משום דמלוה ברשות מלוה קיימא ור"מ אכתי
נימא רב כמנאי חמרה לשמעתיה דהא ליהו דאמר המקדש במלוה
אינה מקודשת לא מני סבר כר"ש בן
אלעזר וי"ל דרז נמי סבר כוומיה
ולא תיקשי מיד דהא דאמר רב
אינה מקודשת מיירי במלוה שהמחיל
להוציאה ובהא קאמר דאינה מקודשת
אפילו נשתייר שזה פרוטה ור"ש בן
אלעזר לא איירי אלל במלוה שהיא
עדיין בעין ווע"ג דאמר במילמיה
דר"ש אס נשתייר ש"פ מקודשת
דמשמע אע"פ שהמחיל להוציאה וי"ל
דר"ש בן אלעזר מיירי שנגזבו או
שכדו שלא כחז ב"ב דל אס
המחיל להוציאה אינה מקודשת:

אלא הא דאמר רב הונא השואל
קורדוס מחבירו ביקע בו
קנאו, לענין שלא יוכל המשאל לחזור
בו קאמר אלל לענין להמחיר
כאונסין כי לא ביקע בו נמי חייב
כאונסין כדאמר בפרק השואל (ב"מ
דף נט.) דמשעת משיכה חייב
כאונסין: לעולם שטר חוב
ראחרים, אלל שטר חוב דידה
אינה מקודשת וא"ת ומאי שנא ואל
אידי ואידי מלוה היא: וי"ל דודאי
מלוה דידה שקנאמו ככר ואינו נותן
לשם דבר חוב שטר חובי אומם
המעוט היו של קודם הקידושין דין
הוא דאינה מקודשת אלל כשנתן
לשם המלוה דאחרים נותן לה דבר
חוב שלם היה צויה קודם אמר
דמקודשת דנהי דאין המלוה בעין
מ"מ זכות הוא לו כאלו היה בעין:

רב"ע לית אהו דרבי, מכאן יד
לחיות דאין הלכה כרבי
מדהוה מני למימר דכ"ע ליה ליה
דכרי דמסירת אוחיות לחודה מהני
והכא נבי אשה נמי מיירי שמסר לה
את השטר והיינו טעמא דחכמים
דאמר אינה מקודשת משום דקסברי
דצריך לומר כפה כשמוסר לו השטר
קני לך אינו וכל שיענודיה והוא לא
אמר לה קני ופלגי דרז פפא דכי
היי דאמר רב פפא דכרי למיכתב
לך קני לך אינו וכל שיענודיה כמו
בן צריך לומר הכי כפה למ"ד אוחיות
נמסירה נקנות ומדקאמר גמרא
דכ"ע לית ליה דרבי שעת מינה
דלית הלכתא כוומיה דרבי וצפרק
המוכר את הספיה (ב"ב דף עו.)
יש פסרים מלוקין אית דגרסי דהלכה
לדאמיות נקנות נמסירה ואית
דגרסי דהלכה דאין אוחיות נקנות
נמסירה ומשמע הכא כההיא גירסא
דאין אוחיות נקנות נמסירה:^א

המוכר

דובין שטרא לחבריה צריך
מר אית ליה דרב פפא ומר ליה דרב
דכולי עמלא אית לחור דרב

אימא דכ"ע ליה ליה דרבי, והכא נשמכר וכתב מיירי אלל שכתב לה קני לך האי שטר ולא כחז לה קני לך כל שעבודא דלית ביה מאן דאמר
אינה מקודשת כרז פפא: דכולי עמלא איס ליה דרז פפא, וזי אמר ר"מ מקודשת נשכתב לה כ"י והכא נדשמואל קא מישלגי:

